UN OZN DE SINGURĂTATE

de Theodore Sturgeon

Traducere: Emanuel Huțanu

Dacă a murit, mi-am spus, nu o voi mai găsi niciodată în această revărsare orbitoare a luminii lunii asupra mării albe, cu valuri zgomotoase care spală nisipul palid. Mai întotdeauna, sinucigaşii care se împuşcă sau se înjunghie în piept, şi-l dezgolesc înainte de actul fatal; acelaşi impuls ciudat îi face pe cei care vor să se înece să se dezbrace complet înainte de a intra în apă.

Puțin mai devreme, mi-am zis, sau puțin mai târziu şi dunele ar fi umbrit nisipul înspumat. Deocamdată, singura umbră era a mea, o alungire subțire şi inconsistentă, la fel de neagră ca o peliculă de film.

Puțin mai devreme, mi-am zis, şi aş fi zărit-o mergând pe țărmul argintiu, căutând un loc îndeajuns de izolat în care să-şi găsească sfârşitul. Puțin mai târziu şi picioarele mele s-ar fi răzvrătit împotriva nisipului umed, acel nisip aproape mişcător, care nu ar fi permis unui om grăbit să se mişte prea repede.

Şi, într-adevăr, picioarele m-au lăsat şi iată-mă în genunchi, sufocat - nu de grija ei, cel puțin nu deocamdată, ci din cauza lipsei de aer.

Totul în jurul meu începu să se precipite: vântul se înteți, aducând cu el picături mari de apă sărată; culori peste culori şi diverse nuanțe care nici măcar nu erau culori, ci nişte senzații de alb şi argintiu. Dacă lumina s-ar fi transformat în sunet, ar fi sunat ca marea, lovindu-se de țărm, şi dacă urechile mele s-ar fi transformat în ochi, ar fi putut vedea lumina.

M-am ghemuit pe nisipul umed, încercând să-mi trag sufletul şi m-am trezit dintr-odată acoperit de valurile învolburate, care îmi atingeau cu gingăşie genunchii şi care mă umplură până la talie de spumă şi iarbă de mare. Mi-am apăsat ochii cu degetele, încercând să-i deschid. Apa de pe buzele mele avea gust de lacrimi, iar întunericul din jurul meu urla ca o haită de lupi.

Şi atunci am văzut-o.

Umerii ei albi se curbau armonios deasupra valurilor înspumate. Probabil că îmi simțise prezența - poate că o strigasem - căci se întoarse spre mine. îşi duse pumnii la tâmplă şi fața i se schimonosi, după care scoase un strigăt plin de disperare şi de furie şi se aruncă în valuri, dispărând sub apă.

Mi-am aruncat pantofii şi am început să mă târăsc spre ea, strigând, urlând cât mă țineau plămânii şi încercând să mă agăț de umbrele albe de pe nisip, cu mâinile înghețate de răceala apei. Am mers până am ajuns în dreptul ei, iar un val mai puternic a împins-o chiar în mine, dându-ne pe amândoi peste cap. Am încercat să mă redresez, am ieşit la suprafață şi am deschis ochii: luna, de culoare alb-verzuie, devenise diformă. Am simțit sub picioare nisipul mişcător şi cu mâna stângă am prins-o de păr.

Valul care se retrăgea acum o împinse de lângă mine şi, pentru o clipă, se desprinse din mâna mea, ca aburul scos de o locomotivă. în momentul acela puteam să jur că murise, dar cumva reuşi să se întoarcă la mine, zbătându-se să rămână la suprafață.

Mă lovi în ureche, atât de tare încât am simțit că îmi dau lacrimile de durere. Am prins-o din nou de păr, cât am putut de strâns, încercând să nu o mai pierd. Acum nu i-aş mai fi putut da drumul nici dacă aş fi vrut. Un nou val o trimise spre mine, se agăță cu putere de gâtul meu şi, îmbrățişați, ne afundarăm din nou în apa adâncă.

– Nu ... nu ... nu ştiu să înot! i-am strigat.

– Lasă-mă în pace, mi-a răspuns gâfâind. O, Doamne-Dumnezeule, de ce nu vrei să... (spuneau degetele ei, înfipte în gâtul meu) să-mi dai drumul (spunea pumnul ei mic şi puternic)?

Aşa că nu am avut de ales şi i-am tras două dosuri de palmă în ceafă. Cred că a leşinat, pentru că a încetat să se mai zbată şi, cu un ultim efort, am reuşit să o trag pe țărm.

De acolo am cărat-o până pe o dună, punând astfel distanță între noi şi marea agitată. Deasupra noastră vântul şuiera ceva mai domol. Lumina lunii strălucea puternic. I-am frecat încheieturile şi i-am tras uşor două palme peste față, spunându-i că totul era în regulă şi repetându-i nişte nume, pe care le ştiam dintr-un vis ce îl avusesem cu mult înainte să aud de cazul ei.

Rămase întinsă pe spate, răsuflând greu; pe buze îi răsări un mic zâmbet, zâmbet care nu se regăsea însă şi în ochii ei chinuiți şi înconjurați de riduri adânci. Era conştientă, dar de-abia respira; închise ochii, dar puteam încă să zăresc tortura din ei.

– De ce nu mi-ai dat drumul? întrebă după o vreme. Deschisese ochii din nou şi mă privea fix. Părea atât de nefericită încât frica nu-şi putea găsi locul în suferința ei. Apoi închise ochii din nou şi îmi spuse: Cred că ştii cine sunt, nu?

– Da, ştiu, i-am răspuns. Atunci începu să plângă.

Am aşteptat fără să zic nimic şi, când s-a oprit din plâns, dunele din jur erau acoperite de umbre. A durat ceva.

îmi zise:

– Nu ştii cine sunt. Nimeni nu ştie. I-am răspuns:

– Am citit despre tine în ziare.

– Prostii, spuse ea. Deschise din nou ochii şi privirea ei îmi traversă încet fața, se opri puțin pe umeri, apoi urcă pe gură şi, în sfârşit, îmi atinse pentru o secundă ochii. Nimeni nu ştie cine sunt.

Am aşteptat o vreme să facă o mişcare sau să mai spună ceva, după care i-am zis:

– Atunci spune-mi tu cine eşti.

– Dar tu cine eşti? mă întrebă, întorcându-şi privirea de la mine.

– Cineva care ...

- Da?

– Nu acum. Poate am să-ți spun mai târziu.

Se ridică pe neaşteptate în şezut şi încercă să-şi acopere goliciunea.

– Unde-s hainele mele?

– Nu le-am văzut.

– O, spuse ea, îmi amintesc. Le-am acoperit cu nisip, undeva la baza dunei. Am încercat să le ascund, ca să nu le poată găsi nimeni ... Urăsc nisipul. Am vrut să mă înec în nisip, dar e imposibil. Nu te mai uita la mine! îmi strigă, pe neaşteptate. Nu-mi place să mă priveşti. îşi întoarse capul de parcă ar fi căutat un loc în care să se ascundă. Nu pot rămâne aşa! Ce pot să fac? Unde să mă duc?

– Hai, am spus şi i-am întins mâna.

Mă lăsă să o ajut să se ridice, după care îşi trase rapid mâna din a mea.

– Nu mă atinge. Pleacă de lângă mine.

– Uite, i-am zis, începând să cobor duna spre locul în care aceasta se făcea una cu plaja.

În cele din urmă, se hotărî să mă urmeze. Privi peste dună, acolo unde aceasta era înaltă până la piept, apoi urmă linia orizontului până ce ajunse la nivelul genunchilor.

– Acolo?

îi făcui semn că da.

– Nu le-am văzut.

– E atât de întuneric. Păşi peste ridicătura de nisip, dispărând în umbra neagră a lunii. Se mişca cu multă grijă, pipăind nisipul cu degetele de la picioare, îndreptându-se spre partea mai înaltă a dunei, de unde nu o mai puteam vedea, din cauza întunericului. M-am aşezat pe nisipul luminat de lună.

– Nu veni după mine, strigă ea.

M-am ridicat şi am făcut câțiva paşi înapoi. Ascunsă de întuneric, i-am putut totuşi asculta respirația agitată.

– Nu pleca, mi-a spus. Am aşteptat.

– Acolo, îmi arătă ea cu mâna. în întuneric. Fii... Nu te apropia de mine acum. Fii... doar o voce.

M-am îndepărtat aşa cum îmi spusese şi m-am aşezat pe nisip, la vreo trei metri de ea.

Atunci a început să-mi spună povestea ei. Care era total diferită de cea din ziare.

Avea înjur de şaptesprezece ani când se întâmplase. Era în Central Park, în New York. Era o zi foarte călduroasă pentru primăvară şi movilele turtite erau acoperite de un început de verde. Zăpada se topise demult, iar acum iarba se înălța curajoasă şi tentantă, pentru sutele de picioare goale care se saturaseră de asfalt şi ciment.

La fel ca şi picioarele ei. Pământul un pic umed o surprinse puțin, la fel şi aerul proaspăt care-i inunda plămânii. Simțea că devine una cu pământul şi că e mai uşoară, de parcă şi-ar fi dat hainele jos de pe ea. Era genul acela de zi în care o orăşeancă get-beget simțea nevoia să-şi ridice privirea spre cer. Ceea ce şi făcuse.

Pentru o clipă se simți ruptă de viața ei de până atunci, o viață în care nu se întâmpla nimic deosebit, în care nimic nu se potrivea şi nimic nu se împlinea. în momentul acela, ordinea disprețuitoare a clădirilor din jurul parcului palid nu o mai deranja; timp de câteva secunde nu-i mai păsă că lumea întreaga nu era decât o serie de imagini proiectate pe un ecran gigantic; nu-i mai păsa că lumea aceea, formată din turnuri de oțel şi sticlă, nu-i aparținea ei, şi că, de fapt, totul aparținea oricui în afară de ea.

Aşa că-şi ridicase ochii la cer: deasupra ei se afla nava.

Era frumoasă. Aurie, cu un aspect puțin prăfuit, ca al unui strugure încă necopt. Scotea un sunet slab, în două tonuri, ca vântul care bate printr-un lan de grâu. Se rotea, urcând şi coborând, cu o rapiditate incredibilă. Părea o ființă vie dar avea, în acelaşi timp, acea finisare perfectă, metrică şi măsurată, a unui obiect produs de o inteligență superioară.

La început nu simți nicio uimire, căci nava era atât de diferită de tot ceea ce văzuse ea în viața ei încât nu putea - crezu ea - fi decât o iluzie, o

evaluare falsă a mărimii, vitezei şi distanţei obiectului care, într-o secundă, avea să se transforme într-un aeroplan sau aşa ceva.

Îşi luă privirea de pe ea şi atunci îşi dădu seama, dintr-odată, că o mai văzuseră şi alţii - sau că şi alţi oameni văzuseră ceva. Persoanele din jurul ei se opriseră din plimbare şi stăteau toate cu privirea ridicată spre cer. în jurul ei se formase un cerc strâns, tăcut şi uimit, în afară căruia putea auzi zgomotele oraşului, ale acelui gigant cu respiraţia grea, care nu trăgea niciodată aer în piept.

Privi în sus din nou şi realiză, în sfârşit, cât de departe se afla, de fapt, farfuria zburătoare. Ba nu: mai degrabă, nu cât de departe era, ci cât de mică. Era cam de mărimea celui mai mare cerc pe care l-ar fi putut trasa cu mâinile şi plutea cam la doi metri deasupra capului ei.

O apucă frica. Se trase înapoi şi îşi ridică braţul, dar nava nu se mişcă deloc. Se aplecă într-o parte şi alta, se roti pe loc, se aplecă înainte şi înapoi şi, în cele din urmă, îşi ridică privirea să vadă dacă scăpase. Nu o văzu din prima: apoi, privind mai atent, o zări strălucitoare, rotindu-se chiar deasupra ei.

Îşi muşcă limba.

Cu colţul ochiului, văzu un bărbat care-şi făcea cruce. Face asta pentru că m-a văzut stând aici, cu o aură deasupra capului, îşi spuse ea. Acela fu singurul lucru cu adevărat important care i se întâmplase vreodată în viaţă. Nimeni nu o mai privise până atunci cu atâta respect. în ciuda fricii, a panicii şi a uimirii, gândul o umplu de linişte, îl puse de o parte, pentru a se bucura de el mai târziu, când avea să fie din nou singură, singură aşa cum fusese tot timpul.

Frica, însă, devenise insuportabilă. Făcu câţiva paşi înapoi, cu privirea înainte, alunecând ca pe gheaţă. Ar fi trebuit să se lovească de oamenii din jurul ei. Erau destul de mulţi, dar nu o făcu. Se întoarse şi descoperi îngrozită că devenise centrul atenţiei mulţimii. O grămadă de ochi se holbau la ea şi o pădure de braţe se apropiau şi se depărtau de ea.

Sunetul calm scos de navă se adânci. Se ridică doar câţiva centimetri, după care coborî la loc. Cineva scoase un strigăt, iar mulţimea din jurul ei se împrăştie în toate direcţiile, după care se regrupa într-un cerc şi mai mare, pe măsură ce tot mai mulţi oameni îngroşau marginile, încercând să se îndepărteze de centrul în care se afla ea.

Nava se rotea, se ridica, cobora ...

Deschise gura pentru a striga şi căzu în genunchi. Atunci nava atacă.

Se opri în dreptul frunţii ei, rămânând acolo, nemişcată. Avea senzaţia că, de fapt, ea era cea care se ridicase în dreptul navei. încercă să-şi ridice braţele pentru a se apăra, dar îi erau înţepenite pe lângă corp, fără, însă, a atinge pământul. Timp de o secundă, o secundă şi jumătate, nava o ţinu aşa, apoi fu cuprinsă de un fior de extaz care îi săgeta întreg corpul. Nava îi dădu drumul imediat după aceasta şi femeia se prăbuşi la pământ: coapsele, călcâiele şi gleznele o dureau îngrozitor.

Nava coborî la nivelul ei, făcu un mic cerc, se aplecă într-o parte şi rămase nemişcată. Nemişcată, rece şi metalică, indiferentă. Moartă.

Ca prin ceaţă, reuşi să-şi ridice privirea la cerul albastru de primăvară şi, tot ca prin ceaţă, auzi nişte fluiere.

Şi nişte ţipete întârziate.

Şi o voce puternică şi idioată care striga:

– Lăsaţi-o să respire, ceea ce făcu ca mulţimea să se strângă şi mai mult în jurul ei.

Cerul dispăru, acoperit de o caschetă albastră şi de un carneţel învelit în piele.

– Ok, ok, spuneţi-mi ce s-a întâmplat aici şi daţi-vă înapoi, pentru numele lui Dumnezeu!

Un cor de voci începu să comenteze, să observe şi să interpreteze:

– A lovit-o şi a căzut. Un tip a lovit-o. Da, a lovit-o. Era un tip... Aşa, în plină stradă, la lumina zilei a lovit-o... Parcul acesta devine din ce în ce mai... Nu mai auzea cuvintele celor din jur, dar le putea simţi agitaţia şi nervozitatea.

Cineva îşi făcu loc prin mulţime, apăru un alt carneţel, în care un pix nota declaraţiile schimbătoare ale martorilor... dintr-o „brunetă frumoasă" deveni o „brunetă atrăgătoare", căci nimeni nu ar fi permis ca la ştiri să apară cuvântul „frumos", mai ales că victima era o femeie.

Feţele de deasupra ei se apropiară şi mai mult:

– Eşti bine, surioară? Vocile izbucniră din nou: Ce bine? Nu vezi că e rănită? Ticălosul ăla a bătut-o rău de tot, ziua în amiaza mare ...

Apăru un alt bărbat, subţire, înalt, îmbrăcat în costum negru, cu bărbia ascuţită şi cu un mic început de barbă:

– O farfurie zburătoare, ziceţi? Hm. Ok, domnule poliţist, de aici încolo preiau eu cazul...

– Da cine eşti tu să preiei cazul, mă rog? Apăru un portofel din piele maro, iar bărbia

ascuţită se înfipse în faţa poliţistului, scuipând: „FBI". Poliţaiul dădu învins din umeri şi se aplecă respectuos în faţa bărbatului în costum.

– Eliberează zona, îi ceru agentul.

– Imediat, domnule, strigă poliţistul.

– FBI, FBI, murmură mulţimea şi, dintr-odată, cerul reapăru deasupra ei.

Se ridică în şezut cu faţa strălucitoare:

– Nava ... mi-a vorbit, spuse ea.

– Taci din gură, îi strigă costumul. Ai să ai timp destul să-ţi împărtăşeşti impresiile.

– Mda, surioară, oftă poliţistul. Mulţimea asta e plină de comunişti.

– Ce-ar fi să-ţi ţii şi tu gura? se răsti costumul la poliţai.

Cineva din mulţime îi spuse altcuiva că probabil fata fusese bătută de un comunist, în vreme ce altcineva spuse că probabil fata fusese bătută tocmai pentru că era comunistă.

Încercă să se ridice, dar nişte braţe amabile o forţară să rămână la pământ. Locul se umpluse de poliţişti.

– Pot să merg şi singură, spuse ea.

– Stai liniştită, spuseră poliţaii.

Puseră o targa lângă ea şi o ridicară, după care o acoperiră cu o pătură imensă.

– Pot să merg, repeta ea, în timp ce o duceau spre ambulanţă.

O femeie se albi la faţă şi se întoarse, gemând:

– O, Doamne, ce oribil!

Un bărbat mic de statură, cu ochii rotunzi, o privea lingându-şi buzele.

Ambulanța. Au urcat-o acolo. Costumul era deja înăuntru.

Un bărbat îmbrăcat în halat, cu mâinile curate, o întrebă:

– Ce s-a întâmplat, domnişoară?

– Fără întrebări, spuse costumul. E o chestiune de siguranță națională.

Ajunseră la spital. Le spuse:

– Trebuie să mă întorc la serviciu.

– Scoate-ți hainele, i-au cerut ei.

Pentru prima oară în viață, primi un dormitor numai al ei. Ori de câte ori se deschidea uşa, zărea un polițist pe hol. Şi uşa se deschidea destul de des, pentru a lăsa să intre civili, care erau foarte politicoşi față de militarii care veneau şi ei să o vadă şi care, la rândul lor, erau şi mai politicoşi față de anumiți civili. Habar nu avea cu ce ocupau aceştia şi nici ce vroiau. în fiecare zi, îi puneau un milion de întrebări. Se părea că nu vorbeau între ei, pentru că fiecare îi punea aceleaşi întrebări ca şi cel de dinainte.

– Cum te cheamă?

– Câți ani ai?

– Unde te-ai născut?

– Cum te cheamă?

Uneori îi puneau întrebări de-a dreptul ciudate:

– Să vorbim puțin de unchiul tău, îi ziceau. E însurat cu o femeie din Europa Centrală, nu? De unde anume e femeia aia?

– Din ce cluburi sau organizație faci parte? Aha. Acum vorbeşte-ne puțin de gaşca Rinkey-dinks de pe Strada Şaizeci şi trei. Cine se afla, de fapt, în spatele ei?

Dar cea mai frecventă întrebare era:

– Ce-ai vrut să spui când ai afirmat că nava ți-a vorbit?

La care ea răspundea, invariabil:

– Pur şi simplu: mi-a vorbit. Ei continuau:

– Ce ți-a zis?

Atunci ea dădea din cap.

Unii dintre cei care puneau întrebări erau foarte nervoşi şi urlau ca nişte nebuni. Alții erau de treabă. Câțiva se purtaseră chiar foarte frumos, cum nu o mai făcuse nimeni până atunci. Dar în curând înțelese că nimănui nu-i păsa de ea. Prin bunătatea pe care o afişau, nu doreau de fapt decât să o facă să se relaxeze, să se gândească la altceva, astfel încât să o poată lua la întrebări din nou.

– Ce-ai vrut să spui când ai afirmat că nava ți-a vorbit?

După o vreme se simți de parcă ar fi fost din nou acasă la maică-sa sau la şcoală. Stătea cu gura încleştată şi îi lăsa să-şi urle întrebările. într-o zi o puseră să stea pe un scaun, ore întregi, cu o lampă în ochi şi să moară de sete. Dar era obişnuită cu lumina, căci, pe când încă mai stătea cu mama, îi lăsa lumina deschisă pe hol noaptea, ca să nu viseze urât. Aşa că lumina nu o deranja câtuşi de puțin.

Când se înzdrăveni, o mutară la închisoare. Ceea ce nu era foarte rău. Mâncarea era bună, la fel şi patul. Pe fereastră le putea vedea pe deținute făcând sport în curte. Cineva îi spusese că paturile lor erau mult mai tari.

– Dumneata, tânără domniță, eşti o persoană foarte importantă.

Asta îi plăcu la început, dar apoi, ca de obicei, îşi dădu seama că nu le păsa de ea câtuşi de puțin. Erau buni cu ea pentru că aveau nevoie de ea. întrebările continuau zilnic, iar odată îi aduseseră chiar şi o farfurie zburătoare. Era închisă într-o cutie de lemn, încuiată cu un lacăt, înăuntrul unei alte cutii, din metal, încuiată la rândul ei cu o yală. Nu părea să cântărească mai mult de câteva kilograme, dar, după ce au reuşit să o despacheteze, a fost nevoie de doi bărbați pentru a o ridica, în timp ce alți patru, înarmați, îi păzeau pe toți.

O puseră să le reconstituie întreaga scenă din parc, cu ajutorul câtorva soldați care îi țineau nava deasupra capului. Dar, pentru ea, lucrurile nu fură la fel ca în parc. Au scos nişte cipuri din navă şi nişte bucăți de metal, lângă care au aşezat un steag de un gri întunecat. Au întrebat-o ce le putea spune despre toate astea şi, pentru prima oară, ea 1-a răspuns:

– Nava e goală, acum.

Singurul din multitudinea de agenți cu care a vorbit a fost un bărbat scund, cu burta mare, care, când au rămas singuri, i-a spus:

– Ascultă-mă, cred că felul în care eşti tratată e ie tot rahatul. Să nu mă înțelegi greşit, însă eu am ? treabă de dus la bun sfârşit. Treaba mea e să aflu de ce nu vrei să ne spui ce ai vorbit cu nava. Nu mă interesează ce ți-a spus şi nici nu am să te întreb vreodată asta. Nu vreau să ştiu. Aşa că hai să încercăm să aflăm de ce nu vrei să vorbeşti.

Urmară ore întregi în care ea îi povesti despre cum fusese bolnavă de pneumonie şi despre ghiveciul de flori pe care îl făcuse pentru mama ei când era în clasa a doua şi pe care mama îl aruncase pe geam, despre modul în care fusese părăsită la şcoală şi despre visul în care ținea un pahar de vin în palme, privind un bărbat peste el.

Într-o bună zi, însă, îi spuse de ce nu vroia să vorbească despre farfuria zburătoare:

– Pentru că mi s-a adresat mie şi pentru că asta mă priveşte numai pe mine.

Îi povesti chiar şi de bărbatul care îşi făcuse cruce în acea zi. Era al doilea lucru care era numai al ei.

Bărbatul se dovedi de treabă. Fu singurul care o avertiză că avea să urmeze un proces.

– Nu e treaba mea să-ți spun asta, îi zise el, dar trebuie să te aştepți la tot ce e mai rău. Vei avea parte de tot tacâmul: judecător, juraţi şi toate alea. Nu le spune decât ceea ce crezi tu de cuviință şi nimic mai mult, înțelegi? Şi nu te lăsa intimidată. Ai dreptul să aperi ce e al tău.

Apoi bărbatul mic de statură se ridicase trăgând o înjurătură şi plecă.

După el, veni mai întâi un bărbat care îi vorbi vreme îndelungată despre faptul că Pământul s-ar putea să fie atacat de nişte ființe din spațiul extraterestru, mult mai puternice şi mai inteligente decât noi, oamenii, şi că ea ar putea deține secretul prin care ne-am putea apăra de o asemenea nenorocire. Secret pe care era obligată să-1 divulge pentru binele întregii omeniri. Şi, chiar dacă Pământul nu ar fi fost atacat, de ce nu se gândea la avantajele pe care le-ar fi putut oferi patriei. Apoi, bărbatul îi băgă degetul în fața ochilor şi îi spuse că prin tăcerea ei făcea jocul duşmanilor țării. Află, nu

după multă vreme, că tipul era avocatul ei.

Juriul o găsi vinovată de sfidare a justiției, iar judecătorul îi recită o listă care nu se mai termina cu posibilele pedepse pe care i le-ar fi putut aplica. După aceea i-o dădu pe una dintre ele şi o suspendă. Au mai ținut-o câteva zile închisă, apoi au eliberat-o.

Ceea ce, la început, fu un lucru minunat. îşi găsi o slujbă într-un restaurant şi o cameră mobilată. Se scrisese atât de mult despre ea în ziare, că maică-sa îi interzise să mai treacă pe la ea. Mama ei era beată mai tot timpul şi uneori făcea scandal în tot cartierul, dar avea propriile idei despre onoare. Faptul că ziarele au scris despre ea că ar fi fost spioană nu se număra printre părerile ei despre decență. Aşa că îşi schimbă numele de pe căsuța poştală cu numele de fată şi îi interzise fiicei sale să o mai viziteze.

La restaurant cunoscu un bărbat care îi dădu întâlnire. Pentru prima oară în viața ei. îşi cheltui toți banii pentru a-şi cumpăra o geantă roşie care să se asorteze cu pantofii. Care erau de o nuanță diferită, dar nu conta. Au mers la film, dar bărbatul nu a încercat nici măcar să o sărute; nu voia decât să afle ce-i spusese nava. Nu i-a zis nimic. S-a dus acasă singură şi a plâns toată noaptea.

Apoi alți bărbați, care şedeau într-un separeu la restaurant se opreau din vorbă şi o priveau cu atenție, de fiecare dată când trecea pe lângă ei. După care l-au chemat pe şeful ei, care a venit la ea, după o scurtă discuție cu ei, şi i-a spus că bărbații erau ingineri electricieni care lucrau pentru guvern şi le era frică să vorbească în preajma ei -de vreme ce era spioană. Fu concediată pe loc.

Într-o zi, îşi văzu numele pe un tonomat. Introduse o monedă şi apăsă pe numele ei. Cântecul era despre „farfuria zburătoare care a coborât din ceruri şi care a învățat-o un joc foarte nou, despre care nu putea vorbi, dar care a dus-o în altă lume." în timp ce asculta, cineva din cârciuma respectivă o recunoscu şi o strigă pe nume. Patru bărbați au urmărit-o până acasă şi fu nevoită să-şi blocheze uşa cu masa.

Uneori se simțea bine luni la rând şi apoi apărea cineva care îi dădea întâlnire. De trei ori din cinci, ea şi bărbatul cu care era în acel moment, erau urmăriți. O dată, bărbatul cu care era îl aresta pe cel care îi urmărea. De două ori, bărbatul care îi urmărea îi aresta pe bărbații cu care era ea. De cinci ori din cinci, toți bărbații cu care ieşise nu vroiau decât să afle ce-i spusese farfuria zburătoare. De câteva ori încercase să-şi închipuie că întâlnirea era pe bune, dar nu îi ieşise prea bine.

Aşa că se mută mai aproape de ocean şi se angaja ca femeie de serviciu, lucrând noaptea în birouri şi magazine. Nu că ar fi fost prea multe pe acolo, dar măcar erau mai puțini oameni care să-şi amintească chipul ei din ziare. Ca după un program fix, o dată la optsprezece luni, câte un scriitor îi relua povestea în vreo revistă sau un supliment de duminică; şi, de fiecare dată când cineva zărea o lumină pe vreun munte sau un balon atmosferic, acesta trebuia să fie neapărat o farfurie zburătoare, care vroia să le împărtăşească cine ştie ce secrete. Când se întâmpla aşa ceva, timp de două-trei săptămâni nu mai ieşea decât noaptea.

Se săturase deja de toate astea. Oamenii nu o voiau, aşa că se apucă de citit. Romanele îi plăcură o vreme, până când descoperi că majoritatea erau exact ca filmele - cu şi despre oameni frumoşi cărora le stătea la

picioare întreaga lume. Se apucă să învețe - despre plante, despre animale. O amărâtă de veveriță, care se încurcase în firele unui gard, o muşcă de deget în timp ce încerca să o elibereze. Nici animalele nu o voiau. Şi nici copacilor nu le păsa de ea.

Atunci îi veni ideea cu sticlele. Adună toate sticlele pe care le găsi şi scrise nişte bilete pe care le băgă în ele. Se plimba kilometri întregi pe plajă, aruncând sticlele cât de departe putea, în ocean. Ştia că dacă ar fi fost găsite de cine trebuie, atunci acea persoană avea să afle tot ce era important pentru ea. Chestia cu sticlele o ajută să meargă înainte încă trei ani. Toată lumea trebuie să aibă un mic secret, nu-i aşa?

Şi, în cele din urmă, veni şi vremea când lucrul acesta nu o mai ajuta câtuşi de puțin. Poți să încerci să ajuți pe cineva, dar numai dacă acel cineva chiar există; dar nu te poți preface la nesfârşit. Cam asta a fost totul. Sfârşit.

– Îți este frig, am zis, când a terminat de vorbit. Valurile se mai domoliseră şi umbrele deveniseră mai lungi.

– Nu, răspunse ea din întuneric. Ai crezut că-s supărată pe tine pentru că m-ai văzut goală?

– Nu ar fi trebuit să fii?

– Păi, să fiu sinceră, nu-mi pasă. Nu aş fi vrut să mă vezi nici goală, nici îmbrăcată. Căci nu pot să acopăr ceea ce sunt. Aşa voi fi întotdeauna. Mi-aş fi dorit să nu fiu văzută deloc.

– De mine? Sau de oricine? Ea ezită înainte să-i răspundă.

– De tine.

M-am ridicat în picioare şi m-am întins, după care am făcut câțiva paşi, gândindu-mă.

– Şi FBI-ul nu a încercat să te împiedice să arunci sticlele alea?

– A, ba da, bineînțeles. Au cheltuit nu ştiu cât din banii contribuabililor pentru a le aduna. Încă fac verificări, o dată la câteva luni. Dar au început să se plictisească şi ei. Căci toate biletele din sticle sunt la fel, râse ea.

Nu o credeam în stare să râdă.

– Ce e aşa de amuzant?

– Toți ăştia - judecătorii, gardienii de la închisoare, tonomatele, oamenii. Mă crezi când îți spun că lucrurile ar fi stat la fel de rău chiar dacă le-aş fi spus, din primul minut, ce mi-a zis farfuria zburătoare?

– Serios?

– Serios. Pentru că nu m-ar fi crezut, oricum. Ei ar fi vrut să audă despre cine ştie ce armă nouă. Despre o supra-ştiință venită de la o supra-rasă. Despre o armă prin care să scape de supra-rasa aia, dacă li s-ar fi oferit şansa sau de proprii oameni. Toate „creierele alea luminate", continuă ea, mai mult uimită decât disprețuitoare, toate ideile lor. Când spun „supra-rasă" se gândesc de fapt la supra-ştiință. Cum de nu-şi dau seama că o supra-rasă trebuie să aibă şi supra-sentimente, ca de exemplu supra-râs sau supra-foame? Se opri o clipă. Nu e timpul să mă întrebi ce mi-a spus nava?

– Îți spun eu, am răspuns. În sufletul anumitor ființe există o singurătate ce nu poate fi explicată în cuvinte atât de mare că nu poate fi împărtăşită nimănui. Aşa e şi singurătatea mea. Îți spun asta ca să ştii că în universul acesta nesfârşit există cineva care e mai singur decât tine.

– O, Doamne-Dumnezeule, spuse ea, cu aprindere în glas, şi începu să plângă. Şi cui îi sunt adresate aceste cuvinte?

– Celei mai singure dintre ființe...

– De unde ştii toate astea? mă întrebă, în şoaptă.

– Păi asta ai scris pe biletele din sticle, nu?

– Da. Ori de câte ori totul devine prea mult, când nimănui nu-i mai pasă ... arunci o sticlă în ocean şi aşa mai scapi de o parte din singurătatea care te roade. Stai şi te gândeşti că, cine ştie, poate cineva, undeva, va găsi sticla şi va afla, pentru prima oară, că sunt lucruri şi mai rele decât cele din viața sa.

Luna strălucea sus pe cer şi oceanul se liniştise de tot. Ne-am ridicat privirile spre stele.

– Noi nu ştim ce înseamnă singurătatea. Oamenii cred că farfuria zburătoare era o navă extraterestră, dar nu e aşa. Era doar o sticlă cu un mesaj în ea. Doar că trebuise să străbată un ocean mai mare decât al nostru - universul - şi avea mult mai puține şanse să fie găsită de cineva. Singurătatea? Noi nu ştim ce înseamnă să fii, cu adevărat, singur.

Când m-am simțit în stare, am întrebat-o de ce a încercat să se sinucidă.

– Am luat de bune vorbele navei, răspunse ea. Am vrut să ... să mă răzbun. M-am simțit prea rea să pot ajuta pe cineva. Ar fi trebuit să-mi spun că sunt îndeajuns de bună să ajut pe cineva. Nu mă vrea nimeni? Asta e. Dar să nu-mi spună nimeni că nu există cineva, undeva acolo, care să nu aibă nevoie de ajutorul meu. Aşa ceva nu aş putea suporta.

Am tras aer adânc în piept.

– Am găsit una din sticlele tale acum doi ani. De atunci te caut într-una. Am făcut hărți cu fluxul şi refluxul, cu curenții maritimi şi am rătăcit peste tot. Unii oameni mi-au vorbit de tine şi de sticlele tale. Cineva mi-a spus că ai încetat să le mai arunci în ocean şi că ai început să bați dunele, noaptea. Mi-am dat seama imediat de ce o făceai. Şi am venit aici cât am putut de repede.

Am simțit că mă sufoc.

– Am un picior de lemn. Gândesc corect, dar cuvintele pe care le rostesc nu sunt aceleaşi cu cele pe care aş vrea să le spun. Uită-te la nasul meu. Nu am avut nici o femeie, niciodată. Nimeni nu a vrut să mă angajeze într-un loc în care trebuiau să mă privească în față. Dar ta eşti foarte frumoasă, i-am spus. Foarte frumoasă.

Ea nu spuse nimic, dar era se lumină dintr-odată, de parcă lumina lunii s-ar fi transformat brusc în lumina soarelui. Printre multele sensuri ale acestei iluminări, unul era că până şi singurătatea are un sfârşit, pentru cei care au fost singuri pentru multă, multă vreme.

„A Saucer of Loneliness" copyright © 1953 by Theodore Sturgeon. Reprinted by permission of author's estate agent Ralph Vicinanza, Ltd.